



Odmev iz Afrike

Ilustriran mesečnik
v prosep afriških
misijonov

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja
LJUBLJANA.



Odmev iz Afriko,

ilustriran mesečnik v prosepah afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem, laškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za celo leto v slovenski izdaji **Din 6**.— — Posamezna številka „Odmeva“ **75 par.** — Naročila in darove za afriške misijone prosimo naslovljajte na:

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 3.

VSEBINA:

K jubileju našega višjega pastirja. — Dušna premija. — Presv. Evharistija in misijoni. — Iz misijonov: Apost. prefektura Vzh. Uelle. — Apost. vikariat Kimberlejš. — Apost. prefektura Kubango. — Plačilo ti je zagotovljeno. — Samostanček za črne sestre. — Besede božjega Zveličarja. — Kratki misijonski dopisi. — Afriški misijonarji jokajo po svoji materi. — Črni častilci Marijini. — Zamorski Stanislav. — Mala junakinja sv. vere. — Spalna bolezen — Vest iz propagande. — Iz naše listnice.

Slike: Mati božja. — Misijonarji od Sv. Duha. — Samostan sv. Križa. — Kako postavljajo zamorci hiše.

Darovi

od 1. novembra 1922 do 31. januarja 1923.

Za afr. misijone	D 7 887-15	Za misijon. zvezo	D 225-0 2
Za sv. maše	„ 730—	Za kat. tisk v Afriki „	„ 990-50
Za stradajoče	„ 89-40	Za nabavo rožnih ven-	„ 178—
Za gobavce	„ 105-75	cev in škapulirjev	„ 186-75
Za odkup	„ 6,926-50	Dar krščencem	„ 17 25
Botrinski darovi	„ 3,163—	Za zidavo cerkva	„ 20—
Zamorčkom	„ 813-85	Za podp. črnih sester	„ 54—
Za semeniščnike	„ 521-50	Za oslička sestri mi-	„ 637-57
Za katehiste	„ 301-25	sijonarki	„ 1523-73
Za kruh sv. Antona „	„ 9,512-06	Za Klaverjevo družbo „	„ 516—
Za Klaverjev vinar „	„ 291 75	Podporniški prispevki „	„ 516—
Za otroško zvezo „	„ 149-65	Brez določila	„ 516—
Za mašno zvezo	„ 7040-75		

Presv. Srcu Jezusovemu, Materi Božji in sv. Antonu se zahvaljuje mladenič za več uslišanih prošenj in daruje za najp. misijone Din 125—, za kruh sv. Antona Din 12-50.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja:

1. maja, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakopa.

20. maja, na Binkoštni praznik.

11. junija, na praznik sv. apostola Barnaba.

29. junija, na praznik sv. apostolov Petra in Pavla.

1. julija, na praznik dragocene Krvi Jezusove.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.



Nos cum prole pia benedicat Virgo Maria!

•••○•••

K jubileju našega višjega pastirja.

Našemu ljubljenemu in visokočislanemu višjemu pastirju, prevzvišenemu gospodu knezoškofu

dr. A. Bonaventuru Jegliču

čestita k njegovemu 25letnemu škofovskemu jubileju, mu želi sreče in božjega blagoslova in prosi Vsemogočnega, naj podeli visokemu jubilantu še mnogo let uspešnega delovanja v blagor njegove škofije in v korist misijonstva

Sv. Petra Klaverja družbe
za afriške misijone in za oproščanje sužnjev.

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo
afriški misijonski škofje in misijonarji
letno 500 svetih maš.

Presv. Evharistija in misijoni.

Prejemanje evharistične milosti nam bodi opomin, da se potrudimo Jezusu v najsvetejšem Zakramentu pripraviti pot tudi v srca poganov. Za novokrščence je sv. Evharistija začetek in središče verskega življenja; za misijonarje pa zavezница pri njih apostolskem delu, ki jim s svojo vse oživljajočo močjo pomaga v tako težavnih razmerah vpeljati črnce v čisto, versko in нравno življenje. Zato cvete versko življenje zlasti v onih krajih Afrike, kjer se goji in pospešuje zgodnje in pogosto sv. obhajilo. Tam najdemo tudi največ duhovskih in redovnih poklicev. Evharistični Zveličar, ki so mu v naših časih in krajih prirejali tako veličastna slavlja, nas kliče, zahteva od nas nesebičnega, požrtvovalnega sodelovanja, da se češčenje presv. Evharistije razširi ne le pri nas, temveč po vsem svetu. Saj je Jezus odrešil ves svet. Češčenje presv. Evharistije bodi neprestana zahvalna služba božja za milost sv. vere s pomočjo nadaljnega posredovanja zveličavne milosti. Misijonski duh je toplomer evharističnega duha med kristjani. Upliva pa tudi močno na razvoj duhovnega življenja v domovini. Težkoče sedanjega misijonskega položaja zahtevajo, da s pomnoženo vneto tešimo hrepenenje našega božjega Učenika v presv. Evharistiji. Bolj kot kedaj pričakuje ljubi Jezus naših osebnih žrtev, molitev in miloščine. Bolj kot kedaj moramo misliti mednarodno, krščansko!

Iz misijonov:

Apostolska prefektura Vzhod. Uelle.

Dominikanec o. pl. Meyer, pooblaščen vikar in prefekt, piše dne 2. junija 1922 iz Amadija:

Ni mi mogoče opisati čustev velike in iskrene hvaležnosti, ki jo čutimo vsi za našo ljubo Družbo sv. Petra Kloverja, ki nam je naše želje tako velikodušno izpolnila. Saj

ste nas z dobrotami resnično obsipali! Nepopisna je bila radost in navdušenje naših kristjanov in katehumenov, ko so izvedeli, da jim pošljete katekizme z lepimi slikami. Za „Zvezo afriškega tiska“ in vse njene podpornike, ki jim je njihovo tako gorečo željo izpolnila, že zdaj pridno molijo. Vsako sredo po jutranji molitvi je na ta namen rožni venec. Obečali so nam tudi, da se bodo katekizma s še večjo vnemo učili ter nam privedli še drugih katehumenov. Ljubi Bog bo brezdvomno uslišal molitve teh tisočerih kristjanov in katehumenov, ki ga iz vsega srca ljubijo in to ljubezen z vsem življenjem izpričujejo.

Sredi med neverniki, udanimi mnogoženstvu in vsem živalskim strastem, ošfanejo naši kristjani krstni obljubi in sv. veri zvesti. Junaško se bojujejo zoper razne skušnjave in pridobivajo po svojem zglednem in čistem življenju velik vpliv na okolico. Milost božja v tem mladem krščanskem naraščanju dostikrat vidno deluje. To nas tolaži in nam spet in spet daje poguma, da se bolj in bolj posvetimo tem dušam. V preteklem letu so bili v našem misijonišču z vodo sv. krsta 503 katehumeni v novo življenje prerajeni. Nad 400 novih vernikov je bilo birmanih, nad 48.500 sv. obhajil podeljenih. Posvetili smo dve novi kapelici. S tem doseženi uspehi presegajo vse naše nade. Pri kapelici, sv. Petru Klaverju posvečeni, imamo že čez 60 katehumenov, do konca leta bomo jih imeli tam gotovo čez 100. Naj bi ta veliki svetnik s svojo priprošnjo posebno pomagal, da bodo ti uspehi res stalni; zakaj tukajšnji domačini niso posebno pobožni in zlasti mnogoženstvu se le iztežka odpovedo. Sredi kapelice stoluje njegova velika, lepa podoba, da jo oči takoj zagledajo. Naj bi vabila k sebi in jih dvigala v višave tudi srca in duše.

Naši spreobrnjenci si srčno žele škapulirjev in križcev za rožne vence. Ker na obleki nimajo žepov, nosijo rožne vence okoli vratu, tudi pri delu, Zato morajo biti taki rožni venci zelo trpežni. Ta sv. znamenja nanje zelo ugodno vplivajo; spominjajo jih njihovih krščanskih dolžnosti, varujejo jih, da ne padejo nazaj v stare zmote in grehe.

Navzlic veliki množici krstov v letu 1921. se število katehumenov ni skoraj čisto nič skrčilo, ker se je takoj oglasilo mnogo drugih. Pri mnogih kapelicah* naj bi se pridobivali zlasti doraščajoča mladina in odrasli za sv. vero. Za to bo potrebno spet čisto posebno delo, ker v dosedanjih katehumenatih smo imeli skoraj izključno le otroke. Ne bo

* Namreč kapelice izven misijonišča, kjer poučuje katehist domačin.

brez težav to. A treba bo vsakojakih žrtev, zakaj kraljestvo božje se je približalo tudi njim, ki še zdihujejo v temi poganstva.

Naše delo s pomočjo milosti božje napreduje lepše, nego smo mogli po človeški sodbi pričakovati. Čudovito je delovanje božje!

Potrebe pa v tako siromašni misijonski postaji kakor je naša, in kjer je ljudstvo tako ubogo kakor tukaj, od dne do dne rastejo. O, koliko dobrega bi mogli storiti, ko bi imeli sredstev! O, koliko duš bi mogli tu osrečiti, kako pomnožiti število otrok božjih! A trdno zaupam v božjo Previdnost, ki pozná naše goreče srčne želje, a tudi naše uboštvo!



Misijonarji Sv. Duha, ob strani dva zamorska duhovnika.

Monsignor Van Schoote, naš ljubljeni apostolski prefekt, Vam je ob svojem bivanju v Rimu o našem misijonu gotovo poročal. Zaradi mnogih opravil Vam danes ne morem obširneje o tem pisati.

V vseh misijonskih postajah se je posebno vneto delovalo pri razlagi katékizma in pouku otrok. S prihodom novih patrov smo mnogo pridobili. Žalibog pa smo izgubili preteklega 11. maja izvrstnega misijonskega brata, ki je umrl za črno mrzlico. Šele v marcu je začel spet delovati Dorumi, ko se je dva mesca poprej vrnil z dopusta iz Evrope.

Ena glavnih naših skrbi bo sedaj, da oskrbimo knjig in drugih šolskih potrebščin. A kako, to je težko vprašanje. Naši misijonarji zdihujejo po vsaj najbolj potrebnih pripomočkih za prvi pouk. Jaz sem spisal zgodbe sv. pisma, ki naj bi nam pri pouku pomagale. Predložil sem delo Monsignoru Van Schootu, da naj v Rimu o njem z Vami govori. Oprostite predobra mati misijonarjev, moja nadležnost. Vaše blago materino srce se bo usmilito ubogega misijonarja, ki želi edino le, da bi storil kar največ za zveličanje neumrljivih duš in v čast božjo.

Apostolski vikariat Kimberlej.

O. Porte. oblat Brezmadežne Device, piše dne 30. aprila z misijonske postaje Taungs naši vrhovni voditeljici:

Dne 23. aprila je bila naša nova cerkev posvečena in sicer tako slovesno, da o tem prej niti sanjati nisem upal. Čast in hvala sv. Jožefu in vsem našim blagim dobrotnikom, da smo mogli tu med črnici postaviti hišo božjo, ki jo vse občuduje. Vi, gospa grofica in Klaverjeva družba, ste med našimi največjimi dobrotniki. Naj Vam vsem povrne ljubi Bog, družbi želimo najlepši prospeh.

Sabatinci ali adventisti, neka ameriška verska družba, ki hočejo namesto nedelje vpeljati soboto kot praznik, so zbrali to leto deset milijonov dolarjev, da bi z njimi Afriko zase pridobili. Nekaj nevednih in prenapetih belokožcev je res pristopilo k njim in so majhen kozolec prenarędili v tempel. Na dan, ko je bilo posvečevanje naše cerkve in smo ob 3. popoldne šli s slovesno procesijo v cerkev, je sprejelo 7 teh novih vernikov v bližnji reki krst in sicer tako, da so jih potopili pod vodo. Ta družba se zelo trudi, da bi črnice zase pridobila. Imajo tudi cirkus in tam kino, da vabijo ljudi s predstavami. Nekatero slabo poučene protestante to res vleče, tem bolj, ker Američani vsakemu dobro plačajo, ki k njim pristopi, zlasti še, če potem za njih družbo deluje. In dasi je pravzaprav smešno, vendarle preprostim dušam hudo škodujejo.

Naše delo ljubi Bog očitno čuva in blagoslavlja. Prav tako malo kakor preganjanje, bodo mogla zabraniti taka sredstva, da se sv. evangelij med zamorci ne bi širil. Daj nam ljubi Bog le mnogo gorečih misijonarjev in nakloni nam mnogo blagih dobrotnikov!

Apost. prefektura Kubango v Angoli.

Monsignor Keiling iz družbe očetov sv. Duha piše iz Huambe:

Ravnokar ustanavljam novo misijonsko postajo, kar je pri sedanjih razmerah kaj težavno podjetje. V podporo imam le enega patra in nekaj že obrabljenih cerkvenih potrebščin, ki smo jih rešili iz Koanhama. Povrh je bilo preteklo leto za misijonarje in za uboge domačine zamorce kaj neugodno. Bila je izredna suša, pa koruza niti latovja ni dobila, posledica je bila silna lakota, ki je zlasti silno gospodarila med zamorci v Gangvelazu, kjer sta naši misijonski postaji Kubango in Kutehi. Moji sobratje so lakoto dobro poznali vže iz l. 1916. Da bi zabranili sedaj vsaj največje grozote tega biča božjega, so nakupili za drag denar, spodaj ob morju precejšnje zaloge koruze. Tako so rešili skoro vse kristjane tukajšnjih in sosednjih misijonskih postaj. Človek bi sodil, da se bo tudi vlada pobrigala za ubogo stradajoče ljudstvo; pobrigala se je pa le toliko, da je neusmiljeno izterjevala davke. Domačini pa niso imeli ne denarja ne dovolj telesnih moči, da bi si ga mogli prislužiti. Tako jih je moralo mnogo v ječo, kjer so ravnali tako slabo z njimi, da jih je mnogo pomrlo.

Drugod spet so prisilili može, žene in celo otroke, da so opravljali najtežja javna dela. Morali so z lastnim orodjem in pri lastni hrani delati ceste. Edino plačilo za njih trud je bil bič, ki jim je žvižgal po plečih od jutra do večera. Predstojnik misijona v Kutehi mi je imenoval sedem mladeničev, ki jih je neki podpoglavar v dveh tednih do smrti trpinčil. Ni čudno, če zbeže črnci v daljne neprodorne gozdove, samo, da bi se tako rešili teh prisilnih del. Tam umro za lakoto; a strah pred grozotami in neusmiljenostmi ob prisilnem delu je hujši nego strah pred smrtjo za lakoto.

V vsi deželi ni ne kokoši ne koz, tudi volov in krav ne. Vse to so pobrali evropski trgovci v zameno za živila. Kjer imajo še kaj živine, je neznansko draga. Bogu bodi hvala, letos upamo na dobro žetev, dasi je mnogim primanjkovalo semena, drugim poguma in moči, da bi sejali.

Ni mi treba še posebej omenjati, kako drago je blago za obleke. Sreča, da si znajo naši dobri zamorci pomagati; ljubje nekega drevesa obdelujejo z lesenimi kladivi ter ga tako omehčajo. Iz tega napravijo široke predpasnike zase in za ženske. Res, da te obleke ni mogoče prati, tudi ognju se z njo ne sme preveč približati, vendar jo je mogoče nositi dva do štiri tedne.

K sklepu Vam moram sporočiti še moje veliko veselje, da je moj veliki kovčeg napolnjen s cerkvenimi oblačili; srajcami, čevlji, raznimi svetinjami, prišel nepoškodovan iz Rima, kjer ste mi ga s temi potrebščinami napolnili. Bog ga je varoval, da ga na meji nikjer niti odprli niso. Še enkrat Vam izrekam v svojem in imenu sobratov najiskrenejšo zahvalo. Daj ljubi Bog Vašemu podjetju krepko rast in prosper!

Plačilo ti je zagotovljeno.

Usmiljenim pa govori Gospod: „Podpiraj oznanjevalca vere in misijonarja, pomagaj mu vzdrževati katehumene. Delaj, kolikor moreš! Ne skrbi čez mero za jutri, ne povprašuj, odkod boš vzela. Jaz pridem spet in ti bom obilo poplačal. Tisti dan ne boš dobil za predujem le nekaj novcev. Jaz, tvoj Gospod, bom tvoj plačnik. Usoda tvoja je določena, delež tvoj bo zveličanje v kraljestvu mojega Očeta. Ne boš dolgo čakal na svoje plačilo: „pridem kmalu!“ (Msgn. Baunard.)

Samostanček za črne sestre.

Sestra Terezina je pisala dne 5. aprila 1922 iz misijonske postaje Sv. Križ v deželi Bazuto zamorcev naši vrhovni voditeljici:

Vendar sem si pritrkala naposled toliko časa, da sedem in Vam na kratko sporočim, kaj se je pri nas dogodilo zadnje tri mesece. Priložena slika Vam bo pokazala, v kakem zatajevanju in siromaštvu tu živimo. Ta koliba ima pač vrata, ne pa okna. Okno nam nadomešča luknja, ki jo ob hudem vetru ali dežju z desko zadelamo; potem pa sedimo v temi. Borno slamnato ležišče imamo na tleh; saj za postelje niti prostora ni. Druga slika Vam kaže, kako nam Bazuti stavijo prvo hišico. A zidati morejo le ob deževnem vremenu, ker če dežja ni, se potok takoj posuši. Ko bi bil napeljan vodovod od oddaljenega izvira, bi imeli vode dovolj. Ravno zaradi tega vodovoda se spet obračam na Vas. Imeti ga moramo; zakaj brez vode ne moremo imeti vrta; in brez tega ne moremo preživljati črnih deklic, ki žele vstopiti v naš red. Omeniti pa moram s skrbjo takoj, da bo vodovod stal 3000 frankov. Pomagajte nam, pomagajte iz ljubezni do Boga! Sicer ne vem, kakšna bo naša usoda.

Oglasilo se je že več zamorskih deklic, ki se žele Bogu posvetiti in duše reševati. Sveti križ pač miče in vleče. A vsekakor moramo sezidati pravi samostan. Prilagam Vam načrte stavbe. Tako sem doživela na svoja stara leta, da se bo izpolnila moja najsrčnejša želja: imele bodemo lasten samostan in hišo za vzgojo novink in bodočih sester domačink.



Samostanček sv. Križa (Bazuto, Afrika).

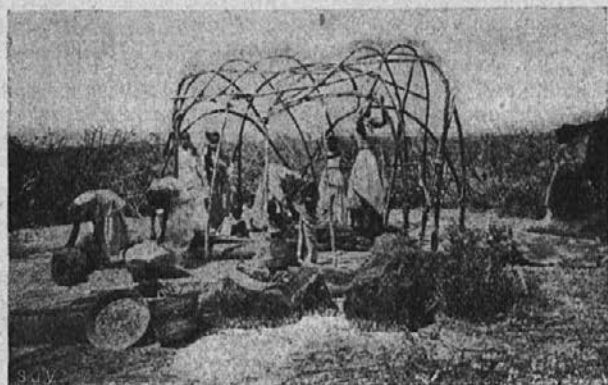
Upam, da bo koncem maja naša prva hišica dozidana. Potem pa bodo prišle naše prve tri črne sestre iz naselbine Sv. Gabrijela. Eden očetov misijonarjev bo imel zanje duhovne vaje, nato bodo preoblečene. Seveda Vam bom poslala njih sliko. — Ko bi nam ljubi Bog le dežja poslal! Zaradi hude suše grozi vsej deželi Bazuto spet strašna lakota.

»A volja božja naj se zgodi,
in naj nas še tako boli.«

Nekaj besed Božjega Zveličarja sestri Benigni Konsolati Ferrero

rojeni 6. avgusta 1885, umrli prvi petek v septembru leta 1916.

»Nevesta moja, bodi glasnica moje ljubezni!« ... »Sprejmi me duhovno, kadarkoli ti je le mogoče, v zadoščenje za tiste, ki me v resnici ne sprejemajo ... Išči zame duš, ki bodo sprejemale sv. obhajilo.«



Kako postavljajo zamorci hiše.

Kratki misijonski dopisi.

O. Bichler iz jezuitskega reda piše dne 14. aprila z Rodezije. To leto bodemo imeli lakoto. Ni dežja, pa tudi žetve ne bo. Namesto 100 vreč koruze, kakor bi nam jih morala naša polja dati, bodemo dobili le kake pol vreče. Ker deževna doba nastopi šele proti koncu novembra, bodemo imeli še 8 mesecev najhujšo sušo. Pomanjkanje vode je zelo občutno. Dal bom studence globlje izkopati, morda najdemo vodo; seveda bo to mnogo stalo. Tudi reke so se skoraj povsem posušile.

Mladi zamorci pridno delajo v naši mizarški obrti. Podirajo drevje, žagajo deske, izdelujejo duri, mize, postelje itd. Katehist Lovrenc je moja »desna roka«; šiva nam obleko in srajce. Izvrstna njegova ženka uči deklice šivati. — Z našimi malimi godci se pridno učimo novih pesmi za Veliko noč.

O Bernard M. Zorn piše Klaverjevi družbi iz Kartuma: »Zadnjo nedeljo (tiho nedeljo) sem povabil vernike, moške in ženske, k skupnemu sv. obhajilu. Bilo je drugo skupno sv. obhajilo, kakršnega imamo v Kartumu in v okolici dvakrat na leto za ude ka r-

melske škapulirske bratovščine. Ze leta sem rode skupna sv. obhajila najlepše sadove. Mnogi verniki, ki se sicer ne bi spomnili, naj pristopijo k sv. obhajilu, so prišli in so bili potem iz srca veseli, da so se duševno prenovili. Gotovo moramo za to dati prvo čast in hvalo ljubemu Bogu, ki iz tabernakelja in s križa vse nase vleče. Navzlic temu pa smem reči, da so vsaj to pot zelo delovali tudi novi škapulirji, ki smo jih pred kratkim dobili iz Rima. Brž ko se je namreč raznesla novica o teh škapulirjih — jaz sam sem jo tudi širil, kjer sem le mogel — so se mnogi takoj prostovoljno priglasili za skupno sv. obhajilo. Upali so pač, da bodo mogli svoje stare, že umazane škapulirje zamenjati z novimi. In res ni bil nihče v tem upanju varan. Vsem pa sem govoril na srce, naj se spominjajo blagih dobrotnikov v Evropi.

Tudi za rožne vence bom pripravil posebno slovesnost ter poskrbel, da pridejo v prave roke. Za zdaj o teh še nisem nič omenil.

Tudi za poslane slike imam že svoj načrt. Kjer jih še nimajo, jim

jih bom poslal ali sam ponesel, a povsod bom zahteval, da jim odkažejo častno mesto v stanovanju in da se presv. Srcu ali preblaženi Devici slovesno posvetijo. Upam, da bom fako z Vašo dobrohotno pomočjo storil tu v Sudanu mogo dobrega.

O. Kuffer piše iz Loanga dne 20. marca: »Začetkom januarja sem se odpravil na misijonsko potovanje, dne 15. marca pa sem se z o. Fritear, našim novoimenovanim apostolskim vikarjem, vrnil semkaj. Ker sta mi nosilca zbolela, sem moral svoje potovanje skrajšati. V pokrajini Kongnisu, kjer ni ne enega drevesa, ki bi dajalo popotnikom senco, je oba zadela solnčarica. Eden si je sicer kmalu opomogel, drugi pa je še hudo bolan. Na tem potovanju sem jih

20 krstil, 57 birmal, 32 podelil prvo sv. obhajilo, 4 poročil, 8 parom pa pripravil vse potrebno za poroko. V maju se vrnem v svojo misijonsko postajo. Tam zamorski verniki odločno odklanjajo protestante in ne puste, da bi se kdo med njimi naselil, ki ga ne pošlje njihov misijonar. — Listi so poročali da se je vlada odločila naše šole podpirati. Žal, da je to obljubo preklicala. Da pa vendar ne bi povsem snedla dane besede, smo dobili od nje za ves vikariat 2500 frankov: od tega pride na posamezne misijonske postaje le 400 frankov. S temi bodemo komaj oskrbeli najnujnejše šolske potrebščine; saj je v vsaki šoli nad 120 učencev. — Iskrena Vam hvala za vse dobrote, ki ste mi jih naklonili v teh 30 letih, kar delujem tukaj ob Kongu.«



Afriški misijonarji jokajo po svoji materi.

V 10. št. pret. leta in 1. štev. letošnjega „Odmeva“, smo prinesli nekaj ganljivih sožalnic, ki smo jih prejeli od raznih strani ob smrti naše preblage ustanoviteljice, grofice Marije Terezije Ledóchowske. Večina misijonarjev v Afriki je dobila za nje tako žalostno sporočilo šele koncem avgusta ali v septembru. Še vedno nam zato prihajajo v osredno hišo v Rimu mnogoštevilna pisma s prisrčnimi sožalnicami; solze hvaležnosti daljnih sinov po ljubeči, vedno skrbni materi so ta pisma. Vsepovsod darujejo za dušni mir blage umrle sv. maše in mrtvaška opravila; misijonarji in spreobrnjenci molijo skupno in na tihem za drago mater in dobrotnico. Danes navajamo odlomke le iz nekaterih za nas tako tolažljivih pisem; drugi slede v naslednjih številkah.

»Rečemo lahko, da je bila grofica Ledóchowska, ki je ustanovila zavod sester domačink v Kimbošu (Kilimandžaru). Tako naglo je bila pripravljena pomagati in tako obširno in ljubeznjivo nam je pisala, kakor bi imela edino za nas skrbeti . . . Molim k njej in jo prosim, naj mi izprosi zdravje, da se bom mogel vrniti v svoje misijonišče. Saj mora tudi ona delati čudeže, da bo zavetnica vseh svetniških žen, ki

so misijonarjem isto, kar so bile svete žene v evangeliju našemu Gospodu Jezusu Kristusu.*

P. Mayer, C. S. Sp. dne 21. julija 1922.

Žalovali smo, kakor sinovi, ki so mater izgubili. S tem so naša srca izrazila hvaležnost, ki jo dolgujemo tej sveti in občudovanja vredni ženi za neštete dobrote. Koli-kokrat je bila za naše uboge, pomoči potrebne misijone prav kakor od previdnosti božje poslana! . . . Vse njene misli, vsak utrip njenega velikega srca so bili posvečeni le Bogu in pomnožitvi njegove časti . . . Naše drage duhov-nike domačine, ki jih je rajna vzgojila s svojo ljubeznijo, sem naprosil, naj bero na njen namen trideset sv. maš. Vsako leto se je bodemo 6. julija prav posebno spominjali.

Škof Jarosseau, iz reda kapucinov, dne 5. avg. 1922, apost. vikar v Gallas-deželah.

Po njeni modri previdnosti so naša misijonska podjetja dobivala lepe podpore. S svojo ljubeznijo in gorečnostjo pa nam je zapustila zgled, ki nas pri našem delu navdušuje. Klaverjeva družba je zadostno krepka in urejena, da bo z ljubeznijo in požrtvovalnostjo mogla še nadalje skrbeti za usmiljenja vredne duše velikega črnega sveta!

Škof Coise, O. M. J. apostolski vikar v Natalu, dne 5. avgusta 1922.

Imel sem predavanje o Vaši veliki ustanoviteljici, o njeni plamteči gorečnosti za zveličanje Afričanov in o njeni svet-niški smrti. Svoječasno sem bil tako srečen, da sem jo obiskal in tako spoznal. Kako globoko sta se mi vtisnili v spomin njena plemenita preprostost in njena občudovanja vredna vdanost! Dolžan sem ji prav posebno hvaležnost. — Molil bom za njo ter Vam s tem pomagal pri Vašem tako plemenitem delu. Naj blagoslavlja ljubi Bog še znanprej Vašo družbo, priprošnja častitljive rajnice pa naj pospeši spreobrnjenje prav mnogih zamorcev.

Škof Broderick, M. L. apostolski vikar v Nigerii, dne 15. avgusta 1922.

*Bila je prava mati veliki družini zamorcev, h kateri pripadam tudi jaz. Dasi je smrt le dobiček za tiste, ki dobro delajo, vendar čutijo nenadomestljivo izgubo vsi tisti, ki jim je grofica pomagala rešiti se iz teme nevednosti in greha . . . Globoko me je pretresla njena smrt, vendar ne

jokam; jokamo le nad njimi, ki trpe. A velika učenka in posnemovalka sv. Petra Klaverja ne more biti v kraju trpljenja. Mir njeni duši!

Emil L'Espérance, v Durbanu (Natal), dne 28. avg. 1922.

»Z Vami objokujemo mater in apostolko . . . Njena ljubezen in požrtvovalnost je pridobila mnogim poganom milost vere in obenem svobodo otrok božjih. Kako Vam bom hvaležen, da nam bodete skazovali še zanaprej to požrtvovalnost in ljubezen. Naše potrebe so zmerom velike in žetev je ogromna.

Škof Guichard, C. S. Sp. apost. vikar v Gor. Kongu, dne 4. septembra 1922.



Črni častilci Marijini.

Poroča škof Streicher.

V našem misijonu imamo vedno kakih 1500 katehumenov, ki se pripravljajo za sv. krst. Zastopani so med njimi vsi stanovi in vse starosti: glavarji in delavci, otroci in starčki, mladeniči in deklice, možje in žene. Navdušeno češčenje, s katerim se ta truma klanja nebeški Kraljici, se ne da popisati. Vsak dan po pouku hite pred kapelico lurške Matere božje, ki so jo misijonarji postavili nedaleč od misijonske postaje na prijaznem griču. Eni teko, da bi prej pozdravili svojo Gospo, drugi gredo počasi v gručah, v zboru moleč ali pojoč pesmi, katerih so se naučili v šoli. Dospevši na vrh, molijo očenaš in češčeno Marijo; nato pa začnejo priporočati Materi božji svoje zadeve. Neštetokrat jih ponavljajo v vseh mogočih glasovih in kličejo glasno proti nebu, kar bi evropskim ušesom morda ne prijalo posebno; a Mariji so te prošnje prijetna godba, katerim se njeno materino srce ne more ustavljati.



Zamorski Stanislav.

O. Michaud, misijonar de la Salette, piše iz Betafa Družbi sv. Petra Klaverja:

Eden naših malih seminaristov, in sicer najboljši, je pred kratkim umrl. Veliki četrtek mi je z drugimi dečki še

stregel in je med sv. mašo prejel sv. obhajilo. Ves dan je potem posvetil delu, učenju in obiskovanju Najsvetejšega. Veliki petek je imel nekoliko mrzlice, istotako vel. soboto; vendar se ni zdelo nevarno. Celo perilo si je hotel veliko soboto še sam oprati; po stari tamošni šegi se namreč obo-rožijo vsi moški in ženske s kosi mila ter se podajo k reki na pranje. A ker se je zdel zelo utrujen, ni dobil dovoljenja za to. Zvečer se je podal z drugimi k počitku, čutil pa se je slabejšega, nego čez dan. Ko smo drugo jutro ob pol 5. vstali, da bi radostni alelujo zapeli, smo našli našega ma-lega Stanislava, tako mu je bilo ime, v postelji mrtvega. Kak udarec za nas, in kaka izguba! . . . Ko je mati mrtvega sinčka zagledala, je jokaje dejala: »Vam, oče, sem ga izro-čila, a Bog ga je vzel k sebi; a ne obžalujem, kar sem storila.« In vendar je bila ta mati, kakor njen sinček, še pred tremi leti poganka!

Ko je oče predstojnik izvedel za Stanislavovo smrt, je rekel: »To bo našemu delu in za bodoče duhovnike le blagoslov. Naš božji Zveličar si je utrgal eno najlepših cvetk. Bog pač hoče prvine zase.« Resnične besede! Naš Stanislav je bil tako lepa duša, prelepa morda za ta svet. Tolažilna je misel, da je ljubi Bog utrgal to cvetko prav v naši hiši ter jo presadil na nebeške gredice.

Po tem dogodku sem govoril gospodu: »O Jezus, vzel si mi mojega Stanislava. Dobro. A prošim te, daj mi zanj tri, pa prav tako pridne!« In nocoj pred eno se je oglasil deček, ki sem si ga že dolgo želel, ter je izjavil, da bi rad postal duhovnik. Takoj Vam to sporočam, da delite z menoj mojo žalost, pa tudi moje veselje. Ko bi le imeli dovolj sredstev, da bi mogli več storiti za te uboge, a dobre duše.



Mala junakinja sv. vere.

Že v zgodnji mladosti je mala Rozalka zgubila svojo mater. Da jo odtegnejo pogubnemu vplivu poganov, so po materini smrti misijonarji sprejeli otroka in ga izročili neki pobožni ženi v vzgojo. In to je bila njena sreča. Kajti oče, veljaven poglavar, po imenu sicer kristjan, se je bore malo zmenil za nauke sv. vere. Pri svoji krušni materi, katero je zelo ljubila, se je deklica kmalu naučila molitvic in pobož-nih pesmic ter se navzela otroške ljubezni do preblazene Device Marije.

Nenadoma pa jo zadene velika nesreča. Njen oče, ki je že dalj časa zanemarjal svoje verske dolžnosti, se je na tozadevno svarilo in opomine misijonarjev kratkomalo ošabno odpovedal katoliški veri ter ob enem zahteval svoje dete nazaj. Z žalostjo in težkim srcem so morali ugoditi očetovi zahtevi. Kako težka je bila ločitev male 4 letne Rozalke od dobre svoje rednice; toda čakala jo je še hujša poskušnja. Oče ji je strogo prepovedal moliti in se zaznamovati z znamenjem sv. Križa. Spočetka dekletce ni razumelo, čemu ta prepoved. A kmalu je njen bister razum spoznal, da tudi oče več ne moli in ne zahaja v katoliško cerkev. Toda kljub nežni mladosti je čutila, da to ni prav in zato ni nehala moliti in pevati Bogu in Mariji v čast.

Pobožno dete je bilo očetu neprestano opomin in svarilo; zato jo je hotel s silo pripraviti do tega, da se ukloni njegovi volji. Bila je dostikrat tepena, morala je trpeti lakoto in večkrat so jo celo zaprli, da ne bi ušla v misijon. Zaman je deklica prosila mimoidoče, naj ji odpro in jo odvedejo k misijonarjem. Vsak se je bal maščevanja silovitega glavarja. Končno zve oblast o krutem ravnanju trdosrčnega očeta ter mu siloma vzame ubogo dekle in izroči zopet nekdanji rednici. Zmagala je Rozalkina junaška stanovitnost.



— Priporočamo —

lepo vezane, starejše letnike

„Odmeva iz Afrike“.

V vseh domačih, ljudskih in šolskih knjižnicah naj ta misijonska knjiga najde svoje mesto! Tudi razni vezani letniki

„Zamorčka“

so še na razpolago. S svojimi ljubkimi povesticami in slikami se posebno lepo nudijo kot godovno darilo za naše ljube otroke. V ta namen je že priloženo vsakemu letniku „Odmeva“ in „Zamorčka“ tiskano voščilo. Cena prvemu **9 Din**, drugemu **6 Din**. Denar je treba poslati vnaprej.

V čast Majniški Kraljici naročajte jih prav mnogo!

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana.

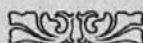
Spalna bolezen ali dremavica.

O. Ausorum nam je poslal med drugimi poročili tudi tole o spalni bolezni:

V pokrajini Bangala-Budgas je v letih 1909 do 1913 spalna bolezen pomorila dve tretjini prebivalcev. Misijonarji v Mohengi so se zato nalašč podali v Evropo, da obiskujejo tam zdravniške tečaje, ter bi potem mogli pričeti boj zoper to strašno morilko. Pričeli so ga s tem, da so močvirni svet v obsegu 40 km izsušili. V letih 1914 in 1915 so sprejeli v oskrbo 997 za spalno boleznijo obolelih; ker pa je pri teh bolnikih bila bolezen že zelo razvita, so skoraj vsi pomrli. S tem so bila tudi odstranjena najnevarnejša ležišča bolezni. Zdaj so misijonarji preromali vso k njihovemu misijonišču Bumba spadajočo pokrajino. V vsaki vasi so določili število za spalno boleznijo obolelih. Pri tem so ugotovili: V letih 1916/17 je izmed 16.890 prebivalcev popadla 339; v letih 1917/18 izmed 21.440 oseb 276 in v letih 1918/19 izmed 16.291 prebivalcev 141. V misijonišču je bilo v oskrbi 1652 bolnikov; 75 odstotkov stroškov so misijonarji pokrili iz lastnega; saj so bili čisto zapuščeni in so si morali sami pomagati, kakor so vedeli in znali. Vlada je dala le mišnico za zdravila; ker pa so pošiljali to iz Francoskega, je prispela v misijonišče polovica tako pokvarjene, da ni bila več za rabo. Približno 47 odstotkov bolnikov je bilo po šestmesečnem zdravljenju ozdravljenih; 37 odstotkov je neozdravljivih in jih je treba obdržati v bolnišnici. Zdravijo jih najbolj s tem, da jim vbrizgavajo atoksil in jim dajejo sredstva za bluvanje. — Zdaj je kuga v vaseh Mohenga in Jauken precej omejena in nevarnost popolnega uničenja prebivalstva odstranjena. Lepo število otrok, ki se tukaj igrajo in pridno delajo vzbuja upanje v lepšo bodočnost. V krajih, kamor misijonarji ne pridejo, se ne stavi tej morilki nihče po robu (razen v Hembu), ki tako nemoteno dalje mori.

A ne samo za spalno boleznijo obolele so sprejemali v misijonišču v oskrbo, ampak tudi na drugih boleznih trpeče n. pr. na griži, jetiki, tvorih itd. V letih 1914 do 1919 so oskrbovali v misijonski bolnišnici 31.675 bolnih. Ker so misijonarji začeli pravočasno boj proti njej, tudi španska bolezen ni bila posebno huda. Toda v letu 1920 je med otroki razsajala huda davica in je misijonska lekarna izdala zdravila za 3850 otrok. Kar so misijonarji zdravil pač imeli, so jih drage volje dali. — Seveda s tem še človekoljubno delo misijonarjev daleč ni dovršeno. Ko bi le imeli potrebna zdra-

vila in sredstva, da bi mogli tem mnogoštevilnim trpinom nuditi streho in živež, koliko več dobrega bi še mogli storiti ob tej veliki bedi. Zato se obračamo na blaga srca v domovini, naj nam v ljubezni prihite na pomoč.



Vesti iz propagande.

Po določilih sv. očeta Pija XI. je razdeljen apostolski vikariat Kivu v Srednji Afriki v dva nova vikariata Ruanda in Urundi.

V Srenji Katangi je na novo ustanovljena apostolska prefektura Lulua. Oskrbovali jo bodo frančiškani belgijske provincije. Za apost. prefekta je imenovan o. Valentin Kamilus Stappers.

Iz apostolskih vikariatov Uganda in Stanleyevi slapovi so nekatere pokrajine izločene ter bodo tvorile novo prefekturo Alberta jezera.

O. Firmin Guichard iz družbe očetov sv. Duha je imenovan za apostolskega vikarija v Bracavilli.



Iz naše listnice.



Neka častilka sv. Antona piše: »Obljubila sem darovati za krst malega zamorčka z imenom Anton Padovanski in sicer iz sledečega vzroka: »Moj brat Anton se je meseca decembra 1918 srečno vrnil iz vojske. Tri dni pozneje ga je napadla španska influenza, med tem ko ga je že dolgo mučila nadležna malarija, katero je dobil leta 1916 v Albaniji. Bolezen je postala skrajno opasna, človeška pomoč zaman. V tej stiski se zaupno obrnem do sv. Antona prošeč ga, naj se usmili in mi reši edinega brata. Obljubim tudi, darovati za krst poganskega otročiča. Od tega trenutka preneha mrzlica in ozdravljenje je kmalu napredovalo. Celih 14 dni je bolnik imel 39 do 40 stopinj vročine ter ni zavžil niti enega grizljaja. Ljudje, ki so ga videli so dejali: »Ta je izgubljen«. In danes je moj brat zdrav kot nikdar poprej. Res, sv. Anton zasluži vse naše priznanje, in celo svoje življenje se mu hočem skazati hvaležno s tem, da bom delovala po močeh za misijone. Vsak mesec razdelim med svoje znance okrog 30 misijonskih listov, kar mi je v veiko veselje. In ako pridejo težave, dam vselej kak milodar za poganske otročiče in vsi se dobro izteče. O da bi ljudje rajši darovali za uboge poganke, koliko več sreče in blagoslova bi si s tem pridobili.«

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše. Natisnila tiskarna »Tiskovno društvo« v Kranju.

Častilcem presv. Srca Jezusovega.

Dve važni zadevi misijonarjev in misijonskih sester v Afriki priporočamo ta mesec vsem častilcem presv. Srca, in sicer vzgojo zamorskih sester in ustanovitev krščanskih družin. Pri poganskih narodih v Afriki namreč žena ni družega kot sužnja, blago, ki se kupi in proda. Za večjo ali manjšo ceno v blagu ali denarju jo stariši za-barantajo že kot otroka in odrasla mora hočeš nočeš slediti gospodarju. V poganstvu vzrastla mladenka ne ve za kaj boljšega in zato se brezčutno uda v svojo žalostno usodo.

Vse drugače pa je, ako je deklica imela srečo spoznati sv. katoliško vero, ako spozna, do kake idealne veličine jo je Bog povzdignil, ko opazuje na misijonskih sestrah čednosti, ki jih prej ni poznala niti po imenu in da se sme tudi ona enako dečkom in mladeničem udeležiti pouka. Kako jo mora pač dvigniti zavest in ji srce napolniti z sladko radostjo, ko pri krščanskem nauku sliši o vzvišeni časti božje Matere. Zdi se, kot da se ji je odprl nov svet. In kakor se cvetlica obrača proti solncu tako se mora čutiti tudi ona obdana od ljubezni božje in ljubezni do bližnjega, kajti vkljub njeni revščini, je vendar ljubljena.

In res, misijonarji in misijonske sestre vedo povedati o junaških, občudovanja vrednih vzgledih nekaterih svojih varovank. Njih duše so podobne zlatu, ki, izkopano iz zemlje in očiščeno, krasí kralje in cesarje in se rabi za sv. posode pri službi božji.

V raznih misijonskih pokrajinah Afrike so misijonarji že poskusili zamorska dekleta, ki čutijo nagnjenje do devištva, vzgojiti za popolnejše življenje, podobno redovnicam, in dosegli so nepričakovane uspehe. Naj božje Srce Jezusovo, čistost devic, vzbudi mnogo blagih dobrotnikov, ki bodo zamorskim devicam omogočili vstopiti v redovni stan!

Druga važna skrb misijonarjev je vzgoja krščanskih družin. Družina je temelj družabnega, pa tudi verskega življenja. Otroci krščanskih starišev že v najnežnejši otroški dobi prejmejo sv. krst in tako ljudi duh nima nad njimi nobene oblasti. Stariši so njih učitelji in po njih vzgledu se otroci z lahkoto vživijo v krščanske šege in navade. In misijonarji take otroke veliko lažje pripravijo na prejem sv. zakramentov. Tudi so otroci krščanskih starišev bolj sprejemljivi za duhovski ali redovni poklic, ki bi bil za Afriko zlasti v sedanjih časih največjega pomena. Ko bi misijonarji razpolagali z zadostnimi sredstvi, s katerimi bi mlada dekleta proti majhni odškodnini dobili od njih starišev in jih vzgojili za vrle krščanske matere, bi se lahko sklenilo mnogo krščanskih zakonov in s tem bi se položil trden temelj krščanskega življenja v Afriki. Božje Srce Jezusovo, solnce družinskega življenja, prosimo te krščanskih družin med zamorci in blagih dobrotnikov, ki bodo za pospešitev krščanskih družin v Afriki goreče molili in darovali tudi gmotno podporo!

Darove za vzgojo zamorskih sester in ustanovitev krščanskih družin hvaležno sprejema Klaverjeva družba v Ljubljani, Mikloš. c. 3

Krščanska mladenka!

Želiš li zvečali svojo dušo in pomagati tudi nesrečnim črnim bratom v Afriki k zveličanju? Posveti vse svoje moči in vse svoje življenje službi misijonov in vstopi v Klaverjevo družbo kot »pomožna misijonarka za Afriko.« Prošnje za sprejem je treba poslati vrhovni voditeljici, Rim (23), via dell' Olmata 16.

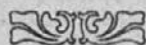
Kruh
sv. Antona



za
Afriko.

Kdorkoli je v kaki duševni ali časni potrebi, naj se v vroči molitvi zaupno obrne do sv. Antona Pad., tega velikega čudodelnika, in uslišan bo, če je to v prid njegovi duši.

Sv. Anton pa pomaga še posebno rad tistim, ki podpirajo afriške misijone z milodari, to je, če za uslišanje ali v zahvalo kaj dajo za »kruh sv. Antona za Afriko«. Mnogi dobrotniki so poskusili in sami spričujejo resničnost zgorajšnjih besed. Dan na dan dohajajo Klaverjevi družbi taka zahvalna pisma. Sv. Anton je namreč silno hrepenel iti v Afriko spreobračat pogane, pa mu to ni bilo mogoče. Zato sedaj v nebesih s posebno ljubeznijo skrbi za dobrotnike afriških misijonov. — Milodare za »kruh sv. Antona« hvalležno sprejema Klaverjeva družba za afriške misijone v Ljubljani, Miklošičeva c. 3.



Potrebščine za misijone.

Razne stvari, ki naj bi se poslale v Afriko, naj bi bile res take, da jih je vredno poslati, sicer so stroški večji ko vrednost pošiljke. Obleke, zlasti za otroke naj bodo iz močnega platna, ki se da prati; za Južno Afriko so zelo dobrodošla tudi volnena oblačila.

Mašne obleke in cerkveno perilo naj bi bilo zaradi velike tamošnje vročine prav lahko, mašni plašči najbolje iz svile z lahko podlogo. Nekateri misijonarji n. pr. iz Francoske Gvineje prosijo za polsvilnate (iz svile in volne), ker se čista svila v tamošnji vročini lomi. Pletenine iz volne se ne priporočajo, ker jih uničijo molji. Robi iz zlata, če zlato ni pristno, se ne priporočajo, ker talmi-zlato kmalu počrni. Boljši so svilnati.

Ker med vojsko nismo mogli skoraj ničesar pošiljati v Afriko, je potreba zdaj tam tem večja. Res, da je sedaj tudi pri nas vse zelo drago, a ljubeča srca bodo za siromašne misijone še vedno rada kaj žrtvovala.

Ako bi kdo blagovolil kaj poslati, naj pošlje prosimo, Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta 3.